

עאישה עראר שוברת את התבנית המוכרת של "אמנות פלסטינית"

ההישגים של עראר די מדהימים בהתחשב בעובדה שעד לפני כמה שנים היא בקושי ידעה מה זה ציור. פרויקט המבטיחים

עאישה עראר (צילום: איליה מלינקוב)

אם את אמנית פלסטינית, אין רגע יותר מתאים להתכופץ אל עולם האמנות המקומי. האמנות הפלסטינית נמצאת בשנה האחרונה בנקודת רתיחה רצינית, והאמניות, שמעטות מהן הצליחו לשבור את תקרת הזכוכית בתחום, מציפות את הגלריות והמוזיאונים. נראה שעאישה עראר (26) תמשיך את המגמה הזאת גם בשנים הקרובות. עראר נמנית על מחזור בוגרי המדרשה לאמנות של 2018. במהלך הלימודים זכתה בפרס הצטיינות על שם בועז ארד ובפרס קרן התרבות אמריקה ישראל.

אנו מבטיחים בזאת: היוצרים שיעשו לנו את 2020

ההישגים של עראר די מדהימים בהתחשב בעובדה שעד לפני כמה שנים היא בקושי ידעה מה זה ציור, וכמעט שלא החזיקה מכחול בידה. "אין אצלנו בחברה חינוך לאמנות. אם לא הייתי נרשמת ללימודים, לא הייתי מגלה אותה", היא מספרת. עראר התחילה ללמוד במסלול המצטיינים בחוגים למתמטיקה ולמחשבים. בסמסטר האחרון היא חיפשה אתגר חדש, נרשמה לשיעור ציור מופשט ועיניה נפקחו. היא עזבה הכל, עשתה ריסטרט ונרשמה לתואר ראשון באמנות.

עבודה של עאשה עראר

אף שהיא סיימה את לימודיה רק לפני שנה, כבר הספיקה להציג בכמה תערוכות קבוצתיות, שתיים מהן בגלריה דביר, שעל אמניה נמנים קליברים רציניים כמו דור גז, נעמה צבר, תומס הירשהורן וסיימון פוג'יווארה. אין ספק שמדובר בנקודת פתיחה מרשימה למדי לבוגרת טרייה.

אמנם עראר מגדירה את עצמה כאמנית פלסטינית ועבודותיה אף עוסקות בשתיקות ובהשתקות בחברה הערבית, אבל הן נראות זרות ומוזרות בתוך המשבצת של האמנות הפלסטינית הנשית שהורגלנו לראות. "יש אמנים פלסטינים שכל הזמן מדברים רק על הכיבוש. לדעתי יש דברים מעניינים יותר. אני מגדירה את עצמי קודם כל בתור אישה. פמיניזם מעניין אותי יותר מפוליטיקה", היא אומרת.

העבודות של עראר נעות בקלילות בין מדיומים שונים: על הרישומים החצי מופשטים שלה היא מעידה שהם מגיעים מתוך מצוקה ולא הנאה; בכפרורמנס ובעבודות המיצב שלה היא עוסקת לרוב בשפה ובקול. בפרויקט שלה בתערוכת הבוגרים, שאותו גם הציגה בגלריה דביר, היא הציגה רישומים ענקיים בספריי על בדים לא מתוחים, ואליהם התלווה קולה, שפילח את החלל בשירת זעקה משוחררת, "סירנה אלערביה".

"בתור אמנית אני כל הזמן מחפשת מי אני, מנסה להתאים את ה'אני' לחיים. אני אוהבת לשיר, בייחוד ראפ, שם אני מצליחה להביע את עצמי. תמיד הרגשתי שאני צריכה להילחם כדי לשיר. האיסורים בדת מעסיקים אותי מאוד. למשל, האיסור על נשים לדבר. זה לא משהו שכתוב בדת המוסלמית, זו פרשנות".

עראר מתגוררת בג'וליה, נשואה ואם לשתי בנות. היא מספרת שסביבתה הקרובה התקשתה בהתחלה לקבל את רצונה לפתח קריירת אמנות, "אבל עכשיו יש יותר תמיכה. לא קל גם למצוא זמן ומקום לעשות אמנות", היא מודה. למרות זאת, היא ממשיכה לעבוד במרץ ורק החודש תציג בשתי תערוכות.